ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΤΑΦΟ ΝΑΥΑΓΟΥ

(Τοῦ ΑΡΧΙΟΥ)

Ἐγὼ ποὺ μὲ πετάξανε τὰ κύματα στὸ βράχο
οὔτε νεκρὸς τ' ἀκρόγιαλα τὰ βουερὰ ξεχνῶ...
Κάτου ἀπ' τοὺς λόφους ποὺ βυθοῦν τὰ πόδια τους στὸ κῦμα,
ξένου τὰ χέρια μ' ἔθαψαν στὸ ἀκροθαλάσσι ἐδῶ,
κι' ἔτσι τῆς ἄγριας θάλασσας ποὺ δέρνουνε οἱ ἀνέμοι
τ' ἀδιάκοπο τὸ μούγκρισμα στὸν ὕπνο μου ἀγρυκῶ...
Ἀχ ! Οὔτε μέσ' στὸ τάφο μου δὲν θαῦρω τὴ γαλήνη
ἀφοῦ ἡ φοβέρα τῆς ζωῆς στὸ πλάγι μου δὲν σβύνει.

ΣΤΗΝ ΚΥΘΕΡΕΙΑ

(Τοῦ ΜΑΙΚΙΟΥ)

Στὴ δύναμί σου ὡρκίστηκα, Κυθέρεια, πὼς θὰ μείνω
κι' ἐγὼ διὸ νύχτες ἥσυχος !... Μ' ἄκουες μὲ γέλιο ἐσύ...
Μ' ἤξερες... Βάσταξα τὴ μιά, μὰ δὲν βαστάω τὴν ἄλλη.
Γι' αὐτὸ σκορπάω τοὺς ὅρκους μου στοῦ ἀγέρα τὴ πνοή...
Κάλλιο, εἶπα 'γώ, γιὰ χάρη της μ' ἀσέβεια νὰ κάνω,
παρὰ εὐσεβὴς ἀπ' τὴν πολλὴν εὐσέβεια νὰ πεθάνω...

Η ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ)

Φιωχὸ φυτὸ τὸ δύστυχο καλάμι ἐγώ· ἀπὸ μένα
δὲν βγαίνει σῖκο ἢ μηλιᾶς καρπός, οὔτε σταφύλι.
Μὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ χάρισε στὶς Μοῦσες· ἓν' αὐλάκι
μοῦσκαψε καὶ μοῦ σκάλισεν ὁλόγυρα τὰ χεῦλη,
κι' ἔτσι σὰ νάτια ἀνέρωτο ἔνθεο μ' αὐτὰ κρασί,
κάθε λαλιὰ τὸ στόμα μου τὸ ἀμίλητο λαλεῖ.

Σ' ΕΝΑΝ ΚΗΠΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

(Τοῦ ΑΓΑΘΙΟΥ)

Εἶμαι τῆς Δάφνης ὁ ἱερὸς στ' ἀκροθαλάσσι κῆπος,
στολίδι ἐγὼ πανέμορφο στὴν ἀγριαν ἐρημιά..
Βγῆκαν ἡ Νύμφες τῶν ἀγρῶν καὶ τοῦ πελάγου ἡ Νύμ-
φες
ἐδῶ καὶ μάχη ἐστήσανε γιὰ μένα μιὰ φορά.
Κι' ὁ Ποσειδῶνας δίκασε κριτής, ἀνάμεσά τους
νὰ μένω ἐγὼ σὰν σύνορο στὰ διὸ βασίλειά τους.

Μετάφρασι ΠΑΝΑΓΗ ΛΕΚΑΤΣΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Μεταμφιεσμένο.

Ἕνας διαβάτης σταματᾶ ἕνα παιδὶ στὸ δρόμο καὶ τὸ ρωτάει:

—Δὲν μοῦ λές, παιδί μου, τί ράτσα εἶνε τὸ σκυλλὶ ποὺ κρατᾶς;

Τὸ παιδί.—Ἀστυνομικό, κύριε.

Ὁ διαβάτης.—Μὰ δὲν μοιάζει διόλου μὲ ἀστυνομικό.

Τὸ παιδί.—Φυσικά! Ἀνήκει στή...μυστική ἀστυνομία!

* * *

Ἀμερικανισμοί.

—Ὅταν ἤμουν παιδί, διηγεῖται ἕνας Ἀμερικανὸς ἑκατομμυριοῦχος, ζοῦσα στὸ Λονδῖνο. Ἤμουν φτωχὸς κι' ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶ. Πῆγα λοιπὸν πεζῆ στὸ Ντέβονσάϊρ, ὅπου βρῆκα δουλειά. Πέντε χρόνια ἐργαζόμουν ἐκεῖ, ὥσπου νὰ κατορθώσω νὰ κάνω λίγες οἰκονομίες καὶ ν' ἀγοράσω ἕνα ποδήλατο. Λίγον καιρὸ κατόπιν ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τοὺς δικούς μου. Μοῦ ἔγραφαν πὼς ἡ μητέρα μου ἦταν βαρειὰ ἄρρωστη καὶ κινδύνευε. Καβαλλίκεψα ἀμέσως τὸ ποδήλατό μου καὶ πῆγα στὸ Λονδῖνο, στὸ σπίτι μας. Ἔφτασα ἐκεῖ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ γιατρὸς ἔλεγε ὅτι μονάχα ὁ ἀέρας τοῦ Ντεβονσάϊρ μποροῦσε νὰ γιατρέψη τὴ μητέρα μου...

—Ἔ, καὶ τί ἔκανες; ρώτησε κάποιος, τὴν πῆρες μαζύ σου;

—Ὄχι, ἀπαντᾶ περήφανα ὁ Ἀμερικανός. Μετέφερα τὸ ποδήλατό μου μέσα στὴ κάμαρα τῆς ἄρρωστης κι' ἄδειασα τὸν ἀέρα τοῦ Ντεβονσάϊρ ποὺ εἶχαν τὰ λάστιχα. Κ' ἡ μητέρα μου σώθηκε !

* * *

Ἡ μικρὴ Τζόαν.—Δὲν εἶνε ἀλήθεια, μαμᾶ, πὼς ὁ καλὸς Θεὸς μᾶς δίνει τὸν ἐπιούσιον;

Ἡ μητέρα.—Ναί, παιδάκι μου!

Ἡ Τζόαν.—Κι' ὅτι ὁ Ἅγιος Βασίλειος μᾶς φέρνει τὰ δῶρα;

Ἡ μητέρα.—Βεβαίως, γλυκό μου παιδί!

Ἡ Τζόαν.—Κι' ὅτι οἱ ἄγγελοι φέρνουν τὰ νεογέννητα παιδάκια στὰ σπίτια;

Ἡ μητέρα.—Ἔτσι εἶνε, ἀγάπη μου!

Ἡ Τζόαν.—Τότε, μαμᾶ, δὲν νομίζεις πὼς ὁ μπαμπᾶς εἶνε περιττός;

* * *

Τί ἀκριβῶς φοβόταν.

Ὁ Μπράουν (στὸ φίλο του).—Τάμαθες; Ὁ Τόμσον γυρίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ διηγεῖται ἕνα σωρὸ ψευτιές εἰς βάρος σου.

Ὁ Γκρήν.—Ὦ! δὲν μὲ νοιάζει ἂν λέει ψέμματα! Ἂν ὅμως πῆ τὴν ἀλήθεια, μὰ τὴν πίστι μου, θὰ τὸν στραγγαλίσω!...

* * *

Ὄνειρα!

Δυὸ ἀπένταροι κάθονται στὸ μπάρ καὶ πίνουν βερεσὲ ἄφθονα κοκτέϊλ. Μετὰ κάμποση ὥρα, ὁ πρῶτος λέει στὸν σύντροφό του:

—Ξέρεις, Μπόμπ, σκέπομαι ν' ἀγοράσω τὸ ἀντικρυνὸ μέγαρο.

—Περίμενε, φίλε μου, λέει ὁ δεύτερος, νὰ πιῶ ἀκόμα κάμποσα ποτήρια καὶ τότε...θὰ σοῦ τὸ πουλήσω ἐγώ!

* * *

Πρὸ παντὸς ἡρεκλάμα.

—Γιατί κλαῖς; ρωτᾶ ἡ Μαίη τὴ φίλη της, ἕναν διάσημο κινηματογραφικὸ ἀστέρα.

—Γιατὶ πρέπει νὰ χωρίσω τὸν ἄνδρα μου κι' εἴμαστε τόσο εὐτυχεῖς μαζύ!

—Ἀλλὰ γιατί νὰ χωρίσετε τότε; Δὲν σὲ καταλαβαίνω!

—Ὁ διευθυντὴς τοῦ στούντιο ἐπιμένει νὰ χωρίσουμε... χάριν ρεκλάμας!

* * *

Ἕνας ἐπιβάτης παραπονεῖται στὸν εἰσπράκτορα γιὰ τὴ βραδύτητα τοῦ τραίνου. Ὁ ὑπάλληλος χάνει τέλος τὴν ὑπομονή του καὶ τοῦ λέει:

—Ἐπιτέλους, κύριε, ἂν ἡ ταχύτης τοῦ τραίνου μας δὲν σᾶς ἀρκεῖ, μπορεῖτε νὰ κατεβῆτε καὶ νὰ πᾶτε πεζῆ!

—Εὐχαριστῶ! ἀπαντᾶ ὁ ἐπιβάτης. Μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ναὶ μὲν βιάζομαι, μὰ ὄχι καὶ τόσο πολύ, ὥστε νὰ πάω πεζός!

* * *

Κάποτε, ἕνας ἀγριεμμένος ταῦρος ρίχτηκε ἐναντίον ἑνὸς Ἰρλανδοῦ καὶ τὸν τίναξε πάνω ἀπ' ἕναν φράχτη. Ὅταν ὁ Ἰρλανδὸς συνῆλθε ἀπὸ τὸ πέσιμό του, εἶδε τὸν ταῦρο νὰ ποδοχτυπᾶ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ τινάζη μανιασμένα τὸ κεφάλι του πάνω-κάτω.

—Ἂν δὲν μοῦ ἔκανες τόσες ὑποκλίσεις, τοῦ φώναξε τότε ὁ Ἰρλανδός, θὰ νόμιζα, μὰ τὴν ἀλήθεια, πὼς τόκανες ἐπίτηδες νὰ μὲ ρίξης ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ φράχτη!

* * *

—Τόμυ! Μὴν τραβᾶς, παιδί μου, τὴν οὐρὰ τῆς γάτας.

—Τὴν κρατάω μόνον, μαμᾶ. Ἡ γάτα τὴν τραβᾶ.

πλοιάρχου ἡ νέα εἶχε χλωμιάσει καὶ τὰ ὑπέροχα μαῦρα μάτια της γινόντουσαν πιὸ λαμπερὰ ἀκόμη ἀπὸ κάποιο δάκρυ ποὺ τὰ θύγραινε

Κι' ἐνῶ περιμένανε νὰ ξεσπάση σὲ ἄγρια χαρά, ἐνῶ εἴμαστε βέβαιοι προκαταβολικὰ πὼς τὰ λόγια μας κι' ἡ παρουσία μας θὰ τὴν ἀνέβαζαν στὸν ἕβδομο οὐρανὸ ἀπὸ εὐτυχία, συνέβη κάτι τὸ ἀλλόκοτο, τὸ τελείως ἀπροσδόκητο. Ἔσκυψε τὸ θαυμάσιο καὶ πλουσιόμαλλο κεφάλι της, τὰ κρινοδάχτυλά της παιχνίδισαν μὲ ἀμηχανία ἐπάνω σὲ μιὰ σειρὰ χρυσῶν φλουριῶν, ποὺ στόλιζε τὸ πλούσιό της στῆθος κι' ἡ φωνή της θλιμμένη καὶ σιγαλὴ ἀντήχησε σὰν χάϊδι:

—Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά, εὐγενέστατοι κύριοι! εἶπε. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἀνταμείψη, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀνταποδόσεως, γιὰ τὶς προσπάθειές σας ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός μου τοῦ προσφιλοῦς... Ἀλλά.... ἀλλὰ θὰ παρηγορηθῆ, φαντάζομαι, ὁ πατέρας μου ὅταν πληροφορηθῆ ὅτι ἡ κόρη του ζῆ εὐτυχισμένη!

Μείναμε κυριολεκτικῶς μαρμαρωμένοι. Ὁ πλοίαρχός μου νόμισε πὼς δὲν ἄκουσε καλὰ καὶ παρακίνησε τὴ νέα νὰ γίνη πιὸ σαφέστερη.

—Ναί, κύριε! ψιθύρισε ἐκίνη. Ἡ μοῖρα ἀποφάσισε ὁριστικὰ γιὰ τὸ μέλλον μου... Ἔγινα στὴν ἀρχὴ ἐρωμένη, βίαια καὶ ἀπάνθρωπα, τοῦ ὑψηλοῦ κυρίου μου... Μὰ τώρα εἶμαι ἡ τρίτη νόμιμη σύζυγός του, καί...καὶ τὸν ἀγαπῶ βαθειά... Ὁ χωρισμός μου ἀπὸ κοντά του, θὰ μὲ σκοτώση... Ὑγιαίνετε, κύριοι!...

Δὲν πρόλαβε νὰ ψιθυρίση τίποτε ὁ πλοίαρχός μου κ' ἡ Βασιλικὴ ἔγνεψε κάτι στὸν ἀρχιευνοῦχο. Ἐκεῖνος ὑποκλίθηκε βαθειά, τὴν ἔπιασε μὲ ἀβρότητα ἀπ' τὸ χέρι, τὴν ὡδήγησε ὡς τὴν κουρτίνα τοῦ δωματίου κι' ἐκεῖ ἡ νέα σταμάτησε. Μᾶς χαιρέτησε μὲ τὸ κεφάλι χαριτωμένα γιὰ τελευταία φορά, συνώδεψε τὴν ὑπόκλισί της μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο κ' ὕστερα χάθηκε σὰν ὄνειρο πίσω ἀπ' τὴν πολυτελῆ κουρτίνα, 'τὴν ὁποία ἀνασήκωνε σκυφτὸς ὁ ἀρχιευνοῦχος!
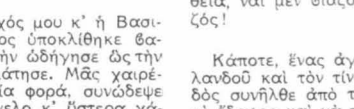
Γ'ορίσαμε ἄπρακτοι μὰ καὶ βουβοὶ στὴ φρεγάτα μας. Ἡ συνάντησί μας ἐκείνη μὲ τὴν παράδοξη κόρη, μᾶς εἶχε ἐπηρεάσει τόσο, ὥστε ὅλες ἡ προηγούμενες σκηνὲς μᾶς φάνηκαν σὰν μιὰ φευγαλέα καὶ γλυκειὰ ὀπτασία, ἀπ' τὶς τόσες ποὺ μᾶς εἶχε χαρίσει ὁ Ἑλληνικὸς οὐρανός...